

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BONDESTUDENT

Citation: Aakjær, Jeppe: "BONDESTUDENT", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid61929/facsimile.pdf> (tilgået 19. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Og styrket styrer jeg min Vej
og følger Kaldets Bud
i aldrig rokket Tro paa dig,
Naturens stærke Gud.

Kjbh. Novbr. 1895.

I MØRKE.

JEG ser mod Himlen. Ej een Stjerne blinker,
i Rummet hænger der kun tunge Taager.
Hvor er „det Øje, som i Natten vaager“,
mens Havet brøler under sine Brinker?

Jeg ser mod Jorden. Sorte Popler luder
langs Vejen, hvor jeg gaar i Sjap og Ælte;
tolv skingre Slag fra Taarnet Midnat meldte,
mens Lyset sluktes trindt i alle Ruder.

Eet Lys bevarer dog sin fulde Styrke.
Derude, hvor dets lille Flamme strider,
en fattig Sjæl de sidste Kvaler lider. —
Kan du nu finde Gud i dette Mærke?

1895.

BONDESTUDENT.

SAA tror du, Studenten er tør som en Pind, —
da skulde du rigtignok vide,
hvor Blodet kan jage med Il mod hans Kind,
naar Tjørnene klæder sig hvide,
da rejser han Ho'det og tør sig saa sky
og lister sig ud af den lærnende By.

Han vandrer da ud i den grønnende Vaar,
hvor Lammene leger paa Høje,
den springende Hare, den snigende Maar,
— han følger det alt med sit Øje, —
han aabner sin Favn for at kryste den Jord,
hvor Mennesket vandrer, og Blomsterne gror.

Med Ryg mod en Stamme og Haand over Bryn
han spejder saa vidt over Lande;
hans Sjæl suger Fred af det herlige Syn,
mens Vaarvinden kysser hans Pande;
hans Hue er falmet, hans Jakke er slidt,
men Armod og Laser han ænser nu lidt.

Thi nu er tilende den Vinter saa ful
med *Madvig* og Kakkellovnsrøgen,
med Rykkeres Mængde til „Kjørnis“ og Jul
og sejt og øvindelig „Søgen“,
med Skoser fra Hjemmet og „Hjælpernes“ Trop,
naar Mønten gik fløjten, og Sulet slap op.

Thi her hersker Gjøgen, ham skylder du ej,
han kukker som du for sin Føde
og elsker som du den fortryllende Maj
med knoppende Valnuer røde;
og ligesom du sover Gjøgen paa Kvist,
er ikke des mindre en stor Optimist.

Saa løft da din Hat for den evige Vaar,
for Droslen og Viben og Gjøgen,
for Hjorten, der fri gennem Skovene gaar,
for Duen, der kurrer i Bøgen;
— og saa gaar du hjem til den lærnende By
og drejer din knirkende Kværnsten paany.

Kjbh. 16 1896.